

Jill Mansell

Hals over kop

‘Wat zal ik eens nemen, cider of een glas chablis?’ Jessie Roscoe steunde met haar ellebogen op de bar en kauwde op een pootje van haar zonnebril met verfspetters terwijl ze over de kwestie nadacht.

‘Ik weet niet of ik je alcohol mag schenken. Ben je wel boven de zeshen?’ zei Oliver.

‘Ooo,’ verzuchtte Lili, ‘zei iemand dat maar tegen mij.’

Jessie zocht energiek in de zakken van haar spijkerbroek en diepte er ten slotte een briefje van vijf uit op. Ze wapperde er liefhebbend mee onder Oliver's neus.

‘Cider voor je lieve oude moeder. Of maak er eigenlijk maar een shandy van, want ik wil niet van mijn ladder vallen. Lili, wat neem jij?’

‘Cola. Ik moet me beheersen.’ Lili keek spijtig. Ze had meer trek in een alcoholische versnapering, maar dat was het nadeel van kleine kinderen: als ze in de buurt waren, moest je zo goed op je tellen passen.

Het was koel en donker in de bar van de Seven Bells en het rook er een beetje muf, naar verschaald bier en sigarettenrook vermengd met bijenwas en de geur van gebakken uien en knoflook uit de keuken. Nadat Oliver hun drankjes had ingeschonken, liepen ze door de lege pub naar de ommuurde achtertuin.

Het was vijf over twaalf en de zon stond hoog aan de hemel. Lili parkeerde de onhandige dubbele buggy in de schaduw van een sering terwijl Jessie nieuwsgierige wespen bij hun drankjes vandaan joeg en een zakje zoutjes openscheurde.

‘Moet je ze nou eens zien. Net twee bejaarden op het strand van Bournemouth.’ Jessie knikte naar de kinderen, allebei vast in slaap in de buggy, met hun ruggetjes naar elkaar toe en hun monden wijd open, kinnetjes slap op hun borst en knieën uit elkaar. William van twee, Lili's jongste, hield een blote Action Man in zijn hand. Freya van één, het dochttertje van een echtpaar in het dorp waar Lili op paste, presteerde het om tegelijkertijd zachtjes te snurken en op haar duim te zuigen.

Lili hoopte vurig dat ze zouden blijven slapen. Als ze wakker werden, zou William een keel opzetten omdat hij geduwd wilde worden op de schommel, en Freya zou nog veel harder krijsen omdat zij er ook op wilde. Vervolgens zouden ze jengelen om chips, limonade en nog meer limonade, en aangezien ze allebei in het stadion waren dat alles onderzocht moest worden – glasscherven, de drankjes van andere men-

sen, de inhoud van asbakken – wist Lili dat ze dan net zo goed met-
een naar huis kon gaan.

Twintig minuten, meer vraag ik niet, dacht ze zonder zich illusies te
maken. Twintig minuten gezegende rust en een gesprek tussen twee
volwassenen.

‘Hè, dat is beter,’ hijgde Jessie nadat ze de helft van haar ijskoude
shandy in één teug achterover had geslagen. Ze draaide zich om op
het bankje terwijl ze op haar achterzakken klopte, vond een tube Am-
bre Solaire en gaf die over haar schouder aan Lili. ‘Wil je mijn rug
insmeren?’ De ronde hals van haar hemdje was van voren en van ach-
teren laag uitgesneden, en hoewel ze snel bruin werd, was de huid
zichtbaar roze. Ze kronkelde toen Lili crème op een verbrand stukje
smeerde. ‘Heb je iets van Michael gehoord?’

‘Hij belde gisteravond.’ Lili hoorde het gebrek aan enthousiasme in
haar eigen stem en schrok er zelf van. Stel je voor, haar man werkte
nu al een halfjaar in Dubai, halverwege de andere kant van de we-
reld, en ze kon zelfs de energie niet opbrengen om hem te missen. Wat
was ze nou eigenlijk voor een echtgenote? ‘Hij komt vrijdag voor acht
weken thuis. Ik moet marmelade in huis halen.’

‘En een flinke voorraad tranquillizers,’ zei Jessie terwijl ze haar over
haar schouder aankeek, ‘voor als je barst van de opwinding.’

Lili trok een gezicht en draaide de dop weer op de tube. Ze was niet
de enige. Michael leek haar net zo min te missen als zij hem.

‘Weet je, toen hij net met die nieuwe baan begon, dacht ik dat het
heel erg romantisch zou zijn.’ Ze viste een half verzopen bladluis uit
haar glas en zette die zorgvuldig op de rozenstruik achter zich. ‘Ik
dacht aan astronomische telefoonrekeningen, ik stelde me voor dat
ik ’s nachts niet zou kunnen slapen omdat ik hem zo miste, en dat ik
om vier uur ’s ochtends naar Heathrow zou rijden om hem op te ha-
len, dat we dan in slow motion naar elkaar toe zouden rennen en hij
me in zijn armen zou nemen om me rond te zwieren’ – in Lili’s fan-
tasie was ze een tengere sylfide van vijfenveertig kilo – ‘en dan,’ be-
sloot ze schouder ophalend, ‘nou, verpletterende lust en hartstocht,
denk ik. Non-stop wilde, hete sex.’

‘Doe dat dan vrijdag.’ Onder het praten trok Jessie de paarse sjaal uit
haar losgeraakte haar, ze gooide haar hoofd voorover, streek de bos
donkere krullen bij elkaar en bond de sjaal in een scheve strik weer
vast. ‘Ga om vier uur ’s ochtends naar Heathrow en stort je in zijn
armen. Kijk wat er gebeurt.’

‘In de eerste plaats zou ik mezelf volkomen belachelijk maken, want
zijn vlucht komt pas om elf uur aan. In de tweede plaats zou hij zeg-
gen: “Wat doe jij in godsnaam hier en als je lippenstift op hebt, smeer

het dan niet op mijn overhemd.” En in de derde plaats,’ besloot Lili terwijl ze aftelde op haar vingers, ‘zou ik hem pletten.’

Jessie negeerde die laatste opmerking. Als je Lili hoorde praten, zou je denken dat ze het formaat van een tank had, en dat was niet zo. Lili had gewoon weelderige rondingen, en grote bruine ogen, glanzend lichtbruin haar, schattige kuiltjes in haar wangen en een mond als een rozenknop. Zonder de oude spijkerbroek en het gestreepte overhemd zou ze op een schilderij van Renoir niet misstaan. Ze woog beslist niet genoeg om haar man te kunnen pletten.

En dat was jammer, vond Jessie, want als er nou iemand was die het verdiende om eens flink geplet te worden, dan was het Michael Ferguson wel.

Ze waren allebei in gepeins verzonken over de tekortkomingen van Lili’s echtgenoot toen ze het zachte geronk van een vrachtwagen hoorden die vaart maakte op Water’s Lane en zo de vredige stilte in Upper Sisley op een warme woensdagmiddag verstoorde.

‘Een verhuiswagen,’ zei Lili opgewekt, nu ze zich herinnerde dat ze Jessie dit nieuwtje had willen vertellen. ‘Vanochtend stonden er twee bij Sisley House, enorme gevaartes. Eindelijk komt er weer iemand wonen.’ Nu klonk ze veel geanimeerder. Jessie zag de nieuwsgierige twinkeling in haar ogen. Het idee dat er nieuwe mensen in Sisley House zouden komen wonen, was duidelijk een veel spannender vooruitzicht dan Michaels thuiskomst.

‘Een verhuiswagen,’ kondigde Oliver aan. Hij dook onder de kamperfoelie die de deur omlijstte door en liep de tuin in. ‘Er zijn tekenen van leven in het huis.’

‘Oud nieuws,’ zei Jessie luchtig. ‘Dat wisten we al.’

Oliver leek teleurgesteld. ‘Okay, maar jullie weten niet wie het huis heeft gekocht.’ Hij leunde over de tafel om wat zoutjes te pakken. Harry Norton, de plaatselijke makelaar die het huis had verkocht, had een ergerlijk mysterieus rookgordijn opgetrokken en, zeer tegen zijn gewoonte in, geen woord over de nieuwe eigenaar los willen laten. Zelfs Jessie, op wie Harry smoorverliefd was, had hem geen naam weten te ontfutselen.

‘Daar zijn we snel genoeg achter.’ Ze gaf een tik op Oliver’s vingers toen hij nog een handje zoutjes wilde nemen. ‘Moet je niet aan het werk?’ ‘Jullie zijn de enige klanten.’ Oliver grijnsde naar zijn moeder met haar bespetterde zonnebril en pikte toch nog een zoutje. ‘Ik kom jul-lie tafel afruimen.’

‘Als Harry zo geheimzinnig doet, moet het wel een beroemdheid zijn,’ vond Lili.

‘We hebben tegen de oude Cecil gezegd dat het Madonna was’ – Oliver

grijnsde nog breder – ‘en hij is meteen een van haar cd’s gaan kopen.’ ‘Dat heb ik gehoord.’ Jessie keek hem aan. ‘Arme Cecil. Hij heeft geprobeerd dat ding te draaien op zijn antieke grammofoon.’

‘Misschien is het wel iemand van de koninklijke familie.’ Lili’s ogen werden heel groot.

‘Misschien is het wel een drugsbaron,’ zei Oliver, ‘of een wapenhandelaar. Of een kluzenaar.’

Freya bewoog en kreunde in haar slaap toen Jessies mobiele telefoon ging.

‘J.R. Decorating Services. Kan ik u van dienst zijn?’

‘Ik hoop het.’ Het was een mannenstem. ‘Ik heb een aantal klussen, en dit nummer is me opgegeven. Een kleine zaak in Upper Sisley. Klopt dat?’

‘Helemaal.’ Jessie keek verontschuldiging naar Lili, die op haar knieën zat en wanhopige pogingen ondernam om Freya weer in slaap te wiegen. William werd wakker van Freya’s gehuil, deed zijn ogen open en begon prompt ook te jengelen.

‘O jee, dat klinkt niet best.’ De stem aan de andere kant van de lijn klonk geamuseerd. ‘Zal ik u gewoon mijn nummer geven? Dan kunt u uw man vragen of hij me terugbelt.’

Jessie zag dat Oliver dapper probeerde te helpen. Zijn gezicht vertrok toen Freya met haar vingertje in zijn oog prikte.

‘Ik heb geen man.’

‘Sorry, degene die het werk doet. Als hij me belt, kunnen we afspreken wanneer hij kan komen kijken wat er moet gebeuren.’

‘Eigenlijk’ – Jessie verhief haar stem om boven het geloei uit te komen – ‘is het geen man. Ik doe het zelf.’

‘Goeie help! En de kinderen dan?’ Hij klonk geschrokken.

‘Au!’ schreeuwde Oliver, en hij sloeg zijn handen voor zijn kruis terwijl William een wilde poging ondernam om zichzelf te bevrijden. ‘Hij heeft me geschópt!’

Jessie grijnsde en concentreerde zich met moeite weer op het gesprek. De lijn was niet geweldig. ‘Wees maar niet bang, ze zijn bijna geen van allen van mij.’ Ze ging staan en liep bij het kabaal vandaan, draaide de telefoon verschillende kanten op in de hoop op een betere ontvangst. ‘Waar woont u, en wanneer wilt u dat ik langskom?’

Nog steeds kon ze hem niet goed verstaan. Waar belde die man vandaan, Boekarest? Ze sprong op een van de rustieke bankjes en daarvandaan op een tafel. Nu kon ze over de hoge muur rond de tuin van de pub kijken en had ze uitzicht op het dorpsplein. Er kwam net weer een verhuisauto aan, die voorzichtig de bocht nam en voor het hek van Sisley House vaart minderde.

‘Sisley House,’ zei de stem aan de telefoon, ‘en u kunt komen wanneer het u schikt. Het is hier een beetje een chaos, maar het werk moet toch gebeuren.’

De ontvangst was opeens stukken beter en het kraken was opgehouden. Jessie voelde dat haar maag een langzame buiteling maakte. Ze staaarde stompzinnig naar de puntgevel van Sisley House en naar de paar ramen op de bovenverdieping die niet door bomen aan het oog werden onttrokken. Als ze praatte met degene die ze dacht...

Grote goden, dacht Jessie, hoe is het mogelijk dat ik die stem niet meteen heb herkend?

Achter haar was het tumult verstomd. Oliver had Freya’s roze met witte zonnehoedje opgezet en trok rare gezichten, en William hikte van het lachen. Lili, die nog steeds op haar knieën zat, had Freya stil gekregen met een flesje bessensap.

‘Weet u ons te vinden?’ klonk de stem aan de andere kant van de lijn. Ik heb een shock, dat is het, dacht Jessie. Ze vermande zich. Ze stond onverwacht aan de rand van een ijsskoude rivier, en ze kon zich er centimeter voor centimeter in laten zakken, of haar ogen dichtdoen, diep zuchten en erin duiken.

‘Ja.’ Ze slaakte de noodzakelijke diepe zucht. ‘Ik weet u te vinden. Toevallig zit ik nu in de pub tegenover uw huis. Zal ik nu meteen langskomen?’

‘Wat heeft mam een rare kleur,’ zei Oliver toen hij naar haar keek. ‘Valt ze flauw? Gaat het, mam?’

‘Sorry, wat is uw naam?’ zei Jessie, gewoon voor de zekerheid. Het was onzin om in alle staten te raken als hij het toch niet was.

‘Gillespie. Toby Gillespie.’

‘Doe me een lol, mam, kom van die tafel af.’ Oliver pakte haar hand en hielp haar ervan af. Prompt werd de lijn weer slechter.

‘Mooi, dan kom ik er zo aan,’ zei Jessie, en ze zette de telefoon uit. Oliver keek haar merkwaardig aan. ‘Wie was dat?’

‘De nieuwe eigenaar van Sisley House.’

‘Echt waar? Wie is het?’

‘Toby Gillespie.’

‘Nee!’ kraaide Lili, die oplichtte als een kerstboom. ‘Toch niet Toby Gillespie, de acteur?’

Als je op het punt stond om in een ijsskoude rivier te duiken, dacht Jessie, was het beter om voorzorgsmaatregelen te treffen.

Ze keek naar Lili, die nooit ergens naartoe ging zonder een halve drogist in haar kolossale schoudertas.

‘Die ja. Eh... heb jij toevallig waterproof mascara?’

De vrachtwagen die ze had zien aankomen, stond nu aan het eind van de oprit geparkeerd. Toen Jessie naar het huis liep, droegen twee zweetende verhuizers een chesterfield van donkerblauw fluweel uit de auto over het grind het huis binnen.

De zware eikenhouten voordeur stond wijd open, maar tegen de tijd dat Jessie op de stoep stond, waren de twee mannen verdwenen. Ze drukte op de bel en stelde vast dat die het niet deed. Onzeker bleef ze in de deuropening staan, bang dat ze een flater zou slaan. Het kwam bijna als een opluchting dat ze achter de deur links voor haar iets op de grond hoorde vallen, gevolgd door een verveeld klinkende mannenstem. 'O shit.'

Tijd om de duik te nemen.

Jessie duwde de deur open en kwam in wat de keuken bleek te zijn. Overal stonden kratten opgestapeld, en een tienerjongen met schouderlang haar stond bij het aanrecht hulpeloos naar een leeg groen blik en een lawine van suiker op de grond te staren. Een knap blond meisje in een wit T-shirt, haar oogleden geplamuurd met lila oogschaduw in dezelfde kleur als haar short, zat in kleermakerszit op een van de onuitgepakte kratten een tijdschrift te lezen.

De jongen keek Jessie verontschuldigend aan. 'Het ging vanzelf. Ik heb het heus niet expres gedaan.'

Het blonde meisje nam niet eens de moeite om op te kijken. 'Dat zeg je vast tegen elk meisje.'

De jongen werd rood. 'Ik moest van mama thee zetten voor de verhuizers. Het is niet eerlijk. Wat moet ik nu doen?'

Terwijl hij het zei, kwam het water in de waterkoker bij zijn elleboog aan de kook. Een stoomwolk blies over zijn arm en met een schreeuw sprong hij bij het aanrecht vandaan. Suiker knerpte onder zijn voeten.

'Schep het gewoon terug,' opperde het meisje. Ze keek met opgetrokken wenkbrauwen naar Jessie. 'Zouden ze dat merken, denk je?' Jessie aarzelde. De gymmen van de jongen zagen er niet al te schoon uit. 'Heb je een stoffer en blik?' vroeg ze zonder veel hoop.

'Dat moet wel ergens zijn, ja. Het zal wel in een van de kratten zitten.'

De jongen schonk kokend water in vijf verschillende kopjes en een blauwe juskom met een gouden randje. In elke kop hing hij een theezakje, hij veegde een lepel af aan zijn broekspijp en begon met de lepel ijverig suiker van de grond te scheppen.

‘Wacht even.’ Jessie hield haar handen als een verkeersagent omhoog. ‘Laat maar liggen. Ik ben zo terug.’

‘Wie ben jij eigenlijk?’ Het blonde meisje klonk eerder nieuwsgierig dan ongerust.

‘De schilder. Ik ga jullie huis opknappen. Ik heb een afspraak met je vader.’

‘Aha. Hij moet wel ergens zijn.’ Het meisje kamde met haar vingers door haar sluike, witblonde haar en glimlachte naar Jessie. Het volgende moment was ze alweer verdiept in haar tijdschrift.

De deur van het buurhuis, Keeper’s Cottage, werd opengedaan door Drew, die slechts gekleed was in een gekreukelde, zwart met wit gestreepte boxershirt.

‘Kan ik een stoffer en blik van je lenen?’ vroeg Jessie.

‘Hè, wat vind ik het toch heerlijk als je zo vloekt.’

‘En wat suiker?’

Ze liep achter hem aan naar de keuken, zes keer kleiner en minstens even chaotisch als die van Sisley House. Drew en Jamie, allebei dierenarts, deelden het huurhuis met Doug Flynn, een arts bij de eerste hulp in het Harleston General. Als ze niet werkten, speelden ze rugby en cricket, en als ze geen rugby en cricket speelden, sloegen ze verbijsterende hoeveelheden bier achterover en keken ze naar rugby en cricket op de televisie.

Ze waren alle drie hard op weg naar de dertig maar leken geen van drieën naar een gezinsleven te hunkeren. Voor zover Jessie wist, deden Drew en Jamie weinig anders dan als een stel pubers over meisjes praten, terwijl Doug met het ene meisje na het andere in bed dook. Jessie kon met alle drie de jongens goed opschieten maar was vooral gesteld op Drew, met zijn pretogen en jongensachtige, verlegen glimlach.

Aangezien huishoudelijk werk niet erg hoog op hun agenda stond, was ze onder de indruk toen hij het stoffer en blik vrijwel meteen wist te vinden. Ze zag dat hij gaapte terwijl hij suiker in een beker deed. ‘Sorry, ik heb je wakker gemaakt. Zo te zien ben je bekaft.’

Hij draaide zich om en grijnsde naar Jessie. ‘Dat kon jij niet weten. Ik ben de hele nacht op geweest met een koe.’

‘Is het goed afgelopen?’

‘Een tweeling.’ Hij gaapte weer, keek op zijn horloge en wierp door het keukenraam een blik op de hopeloos overwoekerde tuin. ‘Ik moet me maar eens gaan aankleden. Om twee uur begint het spreekuur. Vreemd,’ vervolgde hij hoofdschuddend, ‘ik heb gedroomd dat er allemaal legertanks in de tuin stonden.’

‘Waarschijnlijk heb je het lawaai van de verhuishagens bij de burens gehoord.’

‘Komt er iemand wonen?’ Drew deed de ijskast open, rook aan een pak sinaasappelsap en zette het gretig aan zijn mond. ‘Weten we al wie?’

‘Een of andere acteur.’ Jessie voelde dat haar maag alweer een nerveuze duikeling uitvoerde. ‘Toby Gillespie en zijn gezin.’

Drews blonde wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Toby Gillespie? Die met die vrouw?’

‘Er zijn zoveel mensen met vrouwen, Drew.’ Het was bepaald niet makkelijk, merkte Jessie, om normaal te klinken.

Maar Drew grijnsde nu echt, bijna van oor tot oor. ‘Jawel, maar hij heeft De Vrouw. Deborah, zo heet ze toch? Dát is nou wat je noemt een lekker ding.’

‘Ze is ouder dan ik,’ protesteerde Jessie. ‘Volgens mij moet ze al veertig zijn. Hoe kun je een vrouw van veertig nou een lekker ding noemen?’ Drew haalde gemoedelijk zijn schouders op. ‘Wat dan ook. Ik wil haar best anders noemen, als ze dat liever heeft. Zo zo, Deborah Gillespie, onze nieuwe buurvrouw.’ Hij schonk Jessie een vette knipoo. ‘Kan nog leuk worden.’

Tegen de tijd dat ze terugkwam, was het te laat. De verhuizers hadden het zich, inmiddels met nogal onaantrekkelijke ontblote bovenlijven, op de oprit gemakkelijk gemaakt op twee sofa’s van zwart suède en zaten languit in de zon te roken en thee te drinken.

‘Willen jullie nog suiker?’ Jessie hield hen Drews geschilderde mok voor, maar ze schudden hun hoofd.

‘Nee bedankt, moppie, we hebben al,’ zei een van de twee tevreden. ‘Dat joch heeft ons suiker gegeven. Meer dan genoeg.’

In de keuken was geen spoor van het joch te bekennen, afgezien van een bergje natte theezakjes op het aanrecht naast de waterkoker en meer voetafdrukken in de suiker op de grond.

‘Hai,’ zei het blonde meisje, kennelijk niet verbaasd dat Jessie terug was. ‘Als die mannen straks ter plekke dood neervallen, geven we Dizzy de schuld. Hij heeft net ontdekt dat er iets heel erg smerigs onder zijn schoen zat. Het zag eruit als een muis in staat van ontbinding.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Wat is het toch een rund.’

‘Eh... heb je je vader al gezien? Ik heb een afspraak.’

‘Geen paniek, hij komt je wel zoeken als hij zover is. Waarom ga je niet even zitten?’ opperde Toby’s dochter. ‘Maak gerust een kop thee,’ voegde ze er gastvrij aan toe, en ze bukte zich om de juskom met het gouden randje te pakken. ‘Hier, neem mijn beker maar.’

Jessie was op handen en knieën bezig de suiker onder de tafel op te wegen toen de deur achter haar openvloog.

‘Sav, doe dat stomme blaadje nou even weg. Waarom ben je me niet komen vertellen dat de schilder er was? Volgens Dizzy was ze hier al eeuwen en is ze verdomme weer weggegaan.’

Het was Toby’s stem, en hij klonk geërgerd. Jessie zat roerloos onder de tafel en kon door opzij te kijken net zijn voeten zien. Voordat ze in beweging kon komen, kregen de verschoten blauwe gym schoenen gezelschap van een paar platte sandalen, bronskleurig met wit, met erin waarschijnlijk de fraaist gevormde, meest gebruikte en bevalligste voeten die ze ooit had gezien.

‘Schat, zeg eens tegen die verhuizers dat ze wat aan moeten trekken. Ze zitten op de zwarte banken en ze zweten als otters.’

‘Ze is teruggekomen.’ Savannah Gillespie klonk verbaasd. ‘Ik weet niet waar ze nu is. Daarnet was ze er nog.’

‘Ik ben er nog steeds,’ zei Jessie, ook al was de verleiding om onder de tafel te blijven zitten nog zo groot. Haar eerste ontmoeting met Toby in ruim twintig jaar tijd verliep niet helemaal zoals ze had verwacht.

Net als mijn leven, dacht Jessie terwijl ze achterwaarts uit haar schuilplaats kroop. Regel nummer één: Niets gaat ooit volgens plan.

Deborah Gillespie, haar hele verschijning even elegant als haar voeten, barstte in lachen uit. ‘Goeie genade! Wat deed u daar? Wilde u zich voor ons verstoppen?’

Jessie kon Toby niet aankijken; het enige dat vaag tot haar doordrong, was een verbleekt denim hemd en een oude spijkerbroek. Ze hield het halfvolle blik omhoog. ‘Er was wat suiker gemorst. Ik was net bezig om het op te wegen.’

Deborah stond perplex. ‘Ik begrijp het niet. Hoe kunt u nou met suiker hebben geknoeid? U gaat me toch niet vertellen dat mijn waardevolle kinderen u de thee voor de verhuizers hebben laten maken?’

‘Nee, het zat zo, ik...’

‘Jess? Jess, ben jij het?’

Toby staaarde haar aan.

Jessie beantwoordde zijn verbaasde blik, glimlachte flauwtjes en knikte.

‘Ja, ik ben het. Hallo, Toby.’

‘Jess! Dit is... onvoorstelbaar.’

Hij deed een stap naar voren, aarzelde even, liep toen om de tafel heen en legde zijn handen op haar onderarmen. Jessie wilde dat ze niet een stoffer in de ene hand hield en het blik in de andere.

Ze ving een glimp op van Deborahs opengesperde donkerbruine ogen

toen Toby haar hartelijk op beide wangen kuste. Zelfs Savannah had inmiddels het tijdschrift weggelegd om toe te kijken.

‘Ik zie dat jullie elkaar kennen,’ zei Deborah ten slotte.

‘Van heel vroeger. Jaren en jaren geleden. God, ik kan het gewoon niet geloven.’ Toby kneep in haar polsen, nog steeds stomverbaasd. Blijdschap vermengde zich met een licht schuldgevoel toen hij zag dat Jessie rood was geworden. ‘We waren... eh...’

‘Intiem bevriend?’ raadde Deborah.

Jessie knikte. Ze verzette haar voet om haar evenwicht te hervinden en er kraakte suiker onder haar schoenen. Ze had een potje gemaakt van het opvegen.

‘Je bent geen spat veranderd,’ zei Toby. ‘Je ziet er geweldig uit.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik kan mijn ogen nog steeds niet geloven.’

‘Raar hoor,’ merkte Savannah op. ‘Papa met zijn mond vol tanden.’ Toby draaide zich om naar Deborah. ‘Weet je nog dat de makelaar ons voor het eerst over dit huis vertelde? Je vroeg hem waar Upper Sisley was, en ik zei dat ik het kende, dat ik hier jaren geleden een keer ben geweest.’ Hij wachtte tot Deborah knikte voordat hij verder ging. ‘Nou, dat was met haar. Jess en ik waren op een fietsvakantie...’

‘Een fietsvakantie!’ Savannah rolde komiek met haar ogen. ‘Papa, wat ontzettend zielig.’

‘Ik zat op de toneelschool. We waren straatarm. We hadden een tent geleend,’ herinnerde Toby zich, ‘en zelfs die zat vol gaten.’

‘Vergeet de insecten niet,’ zei Jessie. Hemel, wat moest Deborah er niet van denken?

Savannah sloeg haar handen voor haar mond en proestte. ‘Dat kan niet waar zijn, een tent...’

‘Maak mij maar belachelijk,’ zei Toby lachend tegen zijn dochter, ‘maar we hebben het ontzettend leuk gehad. Er werd in Upper Sisley een cricketwedstrijd gespeeld op het dorpsplein. Het was een bloedhete zomermiddag. We lagen op het gras en keken naar de wedstrijd. Er was een *high tea* voor de spelers, en na afloop mochten we ons rond eten aan de overgebleven taartjes en sandwiches.’

Savannah begon op een denkbeeldige viool te spelen. ‘Dus de brave dorpsbewoners hebben jullie gered van de hongerdood in jullie haveloze, door wespen geteisterde tent. Dit is beter dan *Oliver Twist*.’

‘Ik vind het romantisch,’ protesteerde Deborah.

‘Nou, dat was het niet,’ zei Jessie. ‘De sandwiches met tonijn hadden te lang in de zon gelegen. We holden de hele nacht de tent in en uit om over te geven.’

‘Maar dat heeft ons niet van Upper Sisley genezen,’ zei Toby. ‘Ik weet

nog dat ik een keer tegen Jess heb gezegd hoe fijn het zou zijn om in zo'n soort dorp te wonen.' Hij viel abrupt stil en keek haar aan, en weer las Jessie in zijn donkerblauwe ogen die korte flikkering van onuitgesproken schuldgevoel.

'En nu is het zover,' zei ze. 'Nu woon je hier, bedoel ik.'

Hij knikte en wilde duidelijk liefst nog veel meer zeggen, maar zijn vrouw en dochter zaten in de weg. 'En jij bent hier ook komen wonen.'

'Ik heb trek,' kondigde Savannah aan. Ze strekte haar gebruinde benen en wriemelde met haar tenen.

'Ga maar gauw naar de cricketclub,' zei Toby. 'Misschien hebben ze nog sandwiches over.'

'Ha ha. Mam, wat is er te eten?'

'Dat moet je mij niet vragen.' Deborah keek geschrokken. 'Ik heb geen idee waar alles is.'

Savannah legde haar handen tegen haar platte buik en trok een meelijwekkend gezicht. 'Ik meen het, ik rammel van de honger.'

'Er is een winkel in het dorp,' zei Jessie.

'De pub!' riep Toby uit. 'Toen ik je aan de telefoon had, zei je dat je in de pub was. Hebben ze daar iets te eten?'

Jessie raakte acuut in paniek.